

Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica a cincea după Paști, a samarinencei

Fiilor, vin să vă adăp cu apă vie. Vin să vă dau vouă, și de la voi să ia în dar apa cea vie toți cei care sunt însetați, ca să nu mai înseteze în veac. Amin. Vin la voi să vă dau darul iubirii, că pe pământ nu este iubire. Iubirea de pe pământ se stinge și nu mai arde și se face pământ, dar iubirea Mea este până peste toți vecii.

O, fiilor, de ce se stinge iubirea de pe pământ? Omul însetează după iubire, după mângâiere, după bucurie, dar când află iubirea, el se învață cu ea, și ea se stinge și nu mai arde, și omul caută iar, și omul însetează iar.

Am stat de vorbă cu femeia samarineancă și i-am zis așa: *«Oricine bea din apa aceasta va înseta din nou, dar cel ce va bea din apa pe care i-o voi da Eu, nu va mai înseta în veac, că ea se va face în el izvor de apă izvorătoare de viață veșnică»*. O, fiilor, omul care se găsește cu Dumnezeu, acela nu mai caută altceva și nu mai însetează după altceva, și se face viață veșnică un astfel de om, iar viața veșnică sunt Eu în om; Eu, Cel veșnic, Domnul, Care nu Se stinge, și este. I-am zis samarinencei: *«Dă-Mi să beau!»*. Ea avea cu ce să scoată apă din fântână și de aceea i-am spus *«Dă-Mi să beau!»*, și apoi să-i plătesc pentru apa pe care Mi-o întinde să o beau pentru osteneala drumului Meu printre oameni. Voiam să-i plătesc cu apa cea vie și să-i insuflu în cuget că Eu sunt Dumnezeu, iar ea a zis: *«Nu cumva ești Tu mai mare decât Iacov, părintele nostru, care ne-a dat această fântână după ce a băut din ea el și feciorii lui și turmele lui?»*. Eu voiam să o fac să înseteze de iubire și să caute spre ea, și i-am zis: *«Oricine bea din apa aceasta va înseta din nou, dar tu ridică-te ca să cunoști darul lui Dumnezeu și pe Cel ce ți-a spus „Dă-Mi să beau”, și El să-ți dea apă vie»*. Ea s-a umplut de iubire și a zis: *«Dă-mi, Doamne, această apă, ca să nu mai însetez, ca să nu mai caut»*.

O, fiilor, omul care se găsește cu Dumnezeu, acela nu mai caută altceva, dar iată, omul nu Mă caută și nu Mă găsește. Omul vrea minuni, vrea semne, dar acum e vremea judecății, nu mai e din nou ca la prima Mea venire când îl făceam pe om să Mă cunoască prin semne și prin minuni. Semnele și minunile sunt pentru cei tari la cerbice, care stau împotriva Mea, nu sunt pentru cei care au iubirea după care nu mai însetează. Nu mai sunt de folos semnele și minunile, că omul s-a pus mai mare decât Mine pe pământ. Numai că iubirea omului se stinge, și omul însetează mereu și bea mereu, căci cele pământești secătuiesc inima și mintea și sufletul și trupul omului, dar la voi vin Eu și Mă fac dar în voi, ca să aveți voi darul iubirii și să nu mai însetați după iubirea cea de pe pământ. Eu Mă dau vouă apă vie și Mă fac în voi izvor de apă izvorătoare de viață veșnică și vă liniștesc setea.

Iată, omul caută mereu, caută și pe pământ, caută și în cer, și după ce zice că găsește, însetează iar, căci cine bea așa, așa pățește. Nu știu cum să-l mai îmbiu pe om să nu mai caute pe cele ce trec, și să le caute pe cele care rămân. Așa am făcut cu poporul Israel. Mereu l-am îmbiat, mereu l-am așteptat, mereu am stat cuvânt lângă el, dar el căuta mereu, și de Mine se depărta mereu, că voia să fie stăpân peste tot pământul, iar setea aceasta l-a scos din inima Mea și l-a dus la iubirea cea de pe pământ, la mărirea pe care o căuta el, că n-a mai ascultat nici de Moise, nici de proroci, și s-a făcut vrăjmașul Meu de la început și până azi.

Cel ce păcătuiește împotriva umilinței, acela nu-i mai trebuie alt păcat ca să piardă viața cea vie, care nu este altceva decât voia lui Dumnezeu în om. Umlința îl ajută pe om să nu se vrea mare, și să se vrea viu, fiindcă cel mare însetează mereu și pleacă după apă ca să-și astâmpere arsura inimii. Tot omul a părăsit umilința și tot omul L-a părăsit pe Dumnezeu căutând cu cele de pe pământ, dar iubirea pământească și trupească se stinge mereu, și omul

caută iar, și omul însetează iar. Își face omul rost de foc în inimă și caută mereu după apă ca să-l stingă, dar Eu am zis: *«Oricine bea din apa aceasta va înseta din nou și va umbla mereu după apă»*.

Fiilor, de ce, tată, se stinge iubirea de pe pământ? De ce însetează omul mereu după iubire, după pace, după bucurie, după mângâiere? De ce caută omul mereu și nu-și mai sfârșește căutarea? De ce, fiilor, se stinge omul? Omul a fost făcut din iubirea Mea, dar a fost luat din pământ. L-am luat din pământ, dar am suflat peste el duh și iubire din Mine, ca să fie ca Mine. De ce nu este ca Mine? O, cât rău face omului păcatul cel împotriva umilinței, căci cel ce nu adună cu Mine, acela risipește adunând. Fiilor, fugiți de greșalele cele împotriva umilinței, că e plin pământul de om fără Dumnezeu peste el. Dumnezeu omului este mândria omului, viermele cel neadormit, care roade din om până ce-l sfârșește pe om. Voi însă hrăniți-vă inima cu milă și cu iubire pentru Mine, că Eu sunt Dumnezeu adevărat peste cei ce iubesc adevărul. V-am numit poporul Meu, și vreau să nasc prin cuvântul Meu de la voi oameni adevărați, și să ia aceștia în ei chipul Meu și asemănarea Mea, că numai așa Mă poate avea omul de Dumnezeu, numai omul cel adevărat, fiilor. Omul care bea și însetează din nou, acela nu iubește adevărul, căci Eu sunt Adevărul, și puțini sunt cei ce Mă iubesc. Voi însă așezați-Mă hrană și apă pe masa voastră, că v-am ales dintre oameni ca să fiți ai Mei și să răscumpăr prin voi neamul omenesc, omul al cărui trup Eu l-am făcut, și după ce l-am făcut, am făcut din el casă a Mea și a Duhului Meu, suflând cu Mine peste el, așa cum suflu azi peste voi, ca să vă fac și ca să fiți casă a Mea și potecă a Mea și împărăție a Mea între cer și pământ.

L-am pus pe om între cer și pământ. Omul însă s-a coborât în adânc și s-a făcut iad în care arde sufletul din el, căci foc și pucioasă este toată voia omului care arde în mădularele lui. Voi însă stați deasupra trupurilor voastre, stați între cer și pământ mărturie a cuvântului Meu care suflă peste voi, ca să se audă suflarea Mea cu care l-am făcut pe om cu suflet viu după ce l-am luat din pământ și i-am dat chip ca și al Meu. Îi voi cere la tot omul socoteală pentru sufletul din el, pentru darul pe care l-am suflat Eu peste omul cel întâi zidit, pentru sângele care este pus de Mine în om ca să fie omul viu. Am făcut din lut trup ca și al Meu, și când am suflat peste el suflet din sufletul Meu, s-au făcut carne și vene în trupul cel din lut făcut, iar în vene, sânge. Îi voi cere omului socoteală pentru sufletul din el, căci sufletul s-a făcut la cuvântul Meu în trupul cel din pământ luat. Plânge raiul după darul pe care l-am pus Eu în el, după omul pe care l-am făcut ca să aibă raiul Meu cu el. Omul însă a păcătuit împotriva umilinței, și s-a coborât în adânc și s-a făcut iad în care arde sufletul din el, căci foc și pucioasă arde în mădularele omului.

O, fiilor, de ce arde omul pe pământ? De ce însetează omul? De ce caută omul mereu și nu-și mai sfârșește căutarea? Vin la voi să vă dau apa cea vie, și de la voi să ia în dar toți cei care sunt însetați, ca să nu mai înseteze în veac, ca să nu mai caute. Vreau să se găsească la voi apa vie, izvor de apă izvorătoare de viață veșnică, și de aceea izvorăsc mereu cuvânt din Mine peste voi. Nu vă mirați de ce vin la voi mereu cuvânt. Izvorul așa este, curge mereu și nu se oprește. Mai mult trebuie să curg Eu. Amin, amin, amin.

Am stat de vorbă cu femeia samarineancă la înjumătățirea praznicului iudeilor. Așa stau și azi de vorbă cu tot omul care însetează și care caută apă, ca să-l insuflu pe om și să ia de la Mine simțire cerească, darul iubirii, și să zică omul: *«Nu cumva Acesta este Dumnezeu? Nu cumva acesta este izvorul cel cu apă vie?»*. Eu sunt Acela, omule. M-am oprit iar și iar pentru osteneala drumului Meu între cer și pământ, M-am oprit lângă fântână ca să-ți țin calea și să suflu peste tine cuvinte de dor, și să-ți cer apă, și să-ți răsplătesc apoi cu apa cea vie, căci scris este: *«Oricine bea din apa aceasta va înseta din nou, dar cel ce va bea din apa aceasta a Mea nu va mai căuta apă, căci nu va mai înseta în veac, fiindcă ea se face în el izvor de apă izvorătoare de viață veșnică»*, după cum Eu am grăit samarinencei, care s-a plecat spre umilință și a cunoscut pe Dumnezeu.

Vino, omule, la fântână, vino și bea! Vino, că M-am făcut fântână în calea ta, fântână cu apă vie. Nu-ți trebuie ciutură să scoți, căci fântâna este adâncă și n-ai putea tu să scoți apă. Ea este adâncă în sus, nu în jos. Ea coboară, nu urcă. Ea este Dumnezeu. Vino la Dumnezeu, omule, că ești însetat și nu ai cu ce să-ți stâmperi setea. Ia și bea de la Mine și nu mai înseta apoi, și nu mai arde apoi, căci cel ce arde caută iar cu sete după apă. Te-am pus între cer și pământ, omule. Tu însă te-ai coborât în adânc și te-ai făcut iad în care arde voia cea din măduarele tale, și îți cauți mereu voia așa cum caută călătorul însetat apă în loc fără apă. Vino și bea de la Mine și nu mai înseta! Vino la Mine, ca să nu arzi de sete, căci curând, curând iubirea de pe pământ se va stinge și se va face pământ, și se va face casă iubirii de Dumnezeu, așa cum a fost făcut omul cel din pământ luat.

Vino, omule, la fântână! Ea este de sus, nu de jos. Ea este Dumnezeu. Vino, ca să cunoști pe Dumnezeu, căci samarineanca s-a plecat spre umilință și a cunoscut pe Dumnezeu. Amin, amin, amin.

26-04/09-05-1999